ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΝΑΓΚΗ νὰ ξαναγυρίσουμε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ Φάβιο Μεδιάνα, τὸν ὁποῖο ἀφήσαμε λιπόθυμο κάτω ἀπ' τοὺς γκρεμούς, ὅταν ἔπεσεν ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸ πτῶμα τοῦ Ἰνδοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε συμπλακῆ.

Ὁ Φάβιος θὰ ἔμενε ἐκεῖ κάτω καὶ ἢ θὰ τὸν εὕρισκαν οἱ σύντροφοί του ἢ θὰ συνερχόταν ἀπ' τὴ λιποθυμία του καὶ θὰ ἔτρεχε ὁ ἴδιος νὰ τοὺς ἀναζητήση.

Γιὰ κακή του τύχη ὅμως, ἕνας Ἰνδὸς τὸν εἶδε νὰ πέφτη καὶ τὸ ἀνέφερε ἀμέσως στὸ γυιὸ τοῦ Ἓλ Μεστίζο.

Ὁ μιγὰς δὲν ἔχασε καιρό.

Ἔτρεξε μόνος του κάτω ἀπ' τοὺς γκρεμοὺς κι' ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Φάβιος δὲν ἦταν νεκρός, τὸν ἔδεσε χεροπόδαρα σφιχτὰ καὶ γρήγορα-γρήγορα τὸν μετέφερε σὲ μέρος ἀσφαλές.

Ἔτσι, ὅταν ὁ Φάβιος συνῆλθε καὶ βρέθηκε στὰ χέρια τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν του, ἐρρύαξε ἀπὸ τὴν λύσσα του.

Τί τὴν ἤθελε πειὰ τὴ ζωὴ στὰ χέρια τῶν θηρίων ἐκείνων;

Ἀλλὰ κι' ἂν ἔζοῦσε, ἡ ἡμέρες του ἦσαν μετρημένες.

Ὁ Ἓλ Μεστίζο, θὰ τὸν παρέδιδε στὸ Μαῦρο Ποιὶ κι' ἐκεῖνος θὰ τὸν σκότωνε, ἀφοῦ τὸν βασάνιζε πρῶτα σκληρά.

Προτιμότερο λοιπὸν γιὰ τὸν Φάβιο ἦταν νὰ τὸν σκοτώσουν ἀμέσως.

Ἂν εἶχε λυτὰ τὰ χέρια του, θ' αὐτοκτονοῦσε, ἀλλὰ ἦταν σφιχτὰ δεμένος.

Σκέφτηκε τότε νὰ ἐξαγριώση τοὺς ἐχθρούς του, γιὰ ν' ἀναγκαστοῦν, πάνω στὴ λύσσα τῆς ὀργῆς των, νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ἐκάλεσε λοιπὸν κοντά του τὸν Ἓλ Μεστίζο, προσποιούμενος ὅτι θέλει νὰ τοῦ μιλήση.

Ὁ γηραιὸς πειρατὴς τῆς ζούγκλας πλησίασε.

—Τί θέλεις; ρώτησε τὸν Φάβιο. Μήπως νὰ μοῦ ζητήσης χάρι;

—Ἐγὼ νὰ ζητήσω χάρι ἀπὸ σένα, σκῦλε! ἀπάντησε περήφανα ὁ Φάβιος. Ποτέ...

—Τότε τί θές;

—Νὰ σοῦ πῶ πὼς εἶσαι δολοφόνος καὶ ἀχρεῖος! Πὼς δὲν τολμᾶς νὰ σταθῆς καὶ νὰ πολεμήσης μπρός στοὺς γενναίους. Εἶσαι σὰν τοὺς λύκους ποὺ τρέχουν πίσω ἀπ' τὰ λιοντάρια... Εἶσαι ἕνα ψωραλέο τσακάλι!...

—Πᾶψε! οὐρλιαξε ὁ Ἓλ Μεστίζο.

—Ὄχι, δὲν σὲ φοβᾶμαι, ἀχρεῖε! Σὲ περιφρονῶ!...

—Θὰ μετανοιώσης σκληρὰ γιὰ τὰ λόγια σου αὐτά.

—Τόλμησε λοιπὸν νὰ μὲ σκοτώσης. Μὰ δὲν τολμᾶς.

Ὁ Ἓλ Μεστίζο εἶχε ἀνάψει ἀπ' τὸ θυμό του. Τράβηξε τὸ μαχαῖρι του καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ τὸ βυθίση στὸ στῆθος τοῦ Φαβίου. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ συγκρατήθηκε. Εἶδε τὰ μάτια τοῦ Φαβίου ν' ἀστράφτουν καὶ κατάλαβε τὸ τέχνασμά του.

—Ἄ, ἔτσι λοιπόν; μούγγρισε. Ἤθελες νὰ μὲ παρασύρης μὲ τὰ λόγια σου νὰ σὲ σκοτώσω καὶ νὰ γλυτώσης ἔτσι ἀπ' τὰ βασανιστήρια, τὰ ὁποῖα σοῦ ἑτοιμάζει τὸ Μαῦρο Ποιί. Μὰ ὁ Ἓλ Μεστίζο δὲν γελιέται εὔκολα...

—Σκῦλε! οὐρλιαξε ὁ Φάβιος.

—Βρῖζε ὅσο κι' ἂν θές. Δὲν εἶμαι δὰ τόσο ἠλίθιος, μικρό μου, νὰ σὲ σφάξω στὰ καλὰ καθούμενα σὰν κοκοράτουλο. Ὑποσχέθηκα νὰ σὲ παραδώσω ζωντανὸ στοὺς Ἰνδούς, καὶ θὰ κρατήσω τὸ λόγο μου.

Ὁ Φάβιος ἦταν πειὰ ἔξω φρενῶν.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμη τώρα, ποὺ τὸ σχέδιό του αὐτὸ ἀπέτυχε;

Τοῦ ἔμενε ὡστόσο ἕνας ἀκόμα τρόπος νὰ γλυτώση ἀπ' τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του: ἡ αὐτοκτονία!

Ἡ αὐτοκτονία διὰ τῆς ἀσιτίας.

Ὅταν λοιπὸν οἱ λησταὶ τοὔδωσαν νὰ φάγη ἕνα κομμάτι κρέατος ψητοῦ, ὁ Φάβιος δὲν τὸ δέχτηκε.

Οἱ μιγάδες δὲν ἐπέμειναν.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ὁ Φάβιος Μεδιάνας βρῆκε τὴν ψυχραιμία του. Τὸ πνεῦμα του ἠρέμησε.

«Γιατί ν' ἀπωθάνω;», σκέφτηκε. «Μήπως δὲν ζοῦν οἱ δύο μου γενναῖοι σύντροφοι; Μήπως δὲν θὰ τρέξουν νὰ μ' ἐλευθερώσουν; Ὄχι, ὄχι, πρέπει νὰ ζήσω, νὰ ζήσω καὶ νὰ ἐλπίζω...»

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν οἱ λησταὶ κάθησαν νὰ φᾶνε, ἔστειλαν πάλι ἕνα κομμάτι κρέατος στὸν Φάβιο.

Μὰ ὁ Φάβιος δὲν τὸ δέχτηκε καὶ εἶχε τὸ σκοπό του.

—Θὲς λοιπὸν νὰ πεθάνης τῆς πείνας; τὸν ρώτησε ὁ Ἓλ Μεστίζο.

—Θέλω νὰ φάω τὴν τροφὴ ποὺ μοῦ δίνετε μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, ἀπάντησε ὁ Φάβιος.

—Τὸ ἴδιο εἶνε... Θὰ σὲ ταΐση ἕνας πολεμιστής, εἶπε ὁ μιγάς.

—Ὄχι, δὲν δέχομαι, ἐπέμεινε ὁ Φάβιος.

—Θὰ πεθάνης τῆς πείνας!

—Ἂς πεθάνω...

—Ἐπιμένεις;

—Ναί.

—Πολὺ καλά, μουρμούρισεν ὁ Ἰνδός, θὰ γίνη τὸ θέλημά σου.

Καὶ συγχρόνως τράβηξε τὸ μαχαῖρι του κι' ἔκοψε τὰ δεσμὰ τοῦ αἰχμαλώτου.

—Πρόσεξε καλά, τοῦ εἶπε τότε. Μὴν προσπαθήσης νὰ δραπετεύσης, γιατὶ θὰ τιμωρηθῆς αὐστηρά.

Ὁ Φάβιος δὲν καταδέχτηκε ν' ἀπαντήση.

Ἔπῆρε τὸ κομμάτι τοῦ ψητοῦ κρέατος κι' ἄρχισε νὰ τρώγη.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ οἱ πειραταὶ εἶχαν ἀνάψει μεγάλες φωτιὲς γύρω.

Ἐσκέπτοντο νὰ διανυκτερεύσουν στὸ μέρος αὐτό.

Ὁ Φάβιος, μόλις ἀπόφαγε, ξαπλώθηκε στὸ ἔδαφος, ἐξαντλημένος ἅπως ἦταν, κι' ἀποκοιμήθηκε.

Τὸ πρωὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους.

Ἐνῶ προχωροῦσαν στὸ δάσος, συνάντησαν μπρός τους δώδεκα Ἰνδοὺς πλάνητας τῆς φυλῆς τῶν Λιπανῶν.

Ὁ Ἓλ Μεστίζο τοὺς ἐπρότεινε νὰ ἑνωθοῦν μαζύ του προκειμένου νὰ λάβουν μέρος σὲ μιὰ ἐπιχείρησι, ἀπ' τὴν ὁποία θὰ κέρδιζαν πολλά.

—Θὰ ἁρπάξετε ἄφθονα λάφυρα, τοὺς εἶπε ὁ λῃστὴς καὶ θὰ σκοτώσετε ἄπειρους λευκούς!... Τί ἄλλο θέλετε;

Οἱ ἀγρόται Λιπανοὶ δὲν ἐδίστασαν στιγμή. Ἐνώθηκαν μὲ τοὺς λῃστὰς καὶ τράβηξαν ἐμπρός, ἀνυπόμονοι ν' ἁρπάξουν καὶ νὰ σκοτώσουν...

Μετὰ ἀρκετὴς ὥρας δρόμο στάθηκαν κάπου νὰ ξεκουραστοῦν.

Ὁ Φάβιος, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀκολουθοῦσε τώρα λυτός, κάθησε λίγο παράμερα.

—«Ἡ δύναμις αὐτῶν τῶν κακούργων αὐξάνει διαρκῶς, σκεφτόταν. Κι' οἱ φίλοι μου, ὁ καλός μου Βουαροζὲ κι' ὁ ἀτρόμητος Πέτες, δὲν φαίνονται. Τί θ' ἀπογίνη ἄραγε, Θεέ μου;»

Ἐνῶ ὁ Φάβιος ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτές, οἱ μιγάδες καὶ οἱ Λιπανοὶ εἶχαν καθήσει κάτω κι' ἄρχισαν νὰ πίνουν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς Λιπανοὺς κουβαλοῦσε μαζύ του ἕνα ἀσκὶ γεμᾶτο «μεσκολίτη», κρασὶ δηλαδή, πολὺ δυνατό, τὸ ὁποῖο φτιάνουν ἀπ' τὶς ρίζες τῆς ἀλόης οἱ Ἰνδοὶ Μεσκαλέρα.

Οἱ σύντροφοι τῶν μιγάδων ἰθαγενεῖς, ἀλλὰ κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ μιγάδες, ἔπιαν τόσον «μεσκολίτη», ὥστε δὲν ἄργησαν νὰ μεθύσουν.

Τὰ ἄγριά τους ἔνστικτα ξύπνησαν τότε κι' ἄρχισαν νὰ χορεύουν ἀγρίους καὶ μανιώδεις χορούς.

Ἄξαφνα μερικοὶ χορευταὶ πιάστηκαν τσακούρια ἄστραψαν. Κραυγὲς καὶ βρυχηθμοὶ λύσσας ἀντήχησαν.

Ὁ Φάβιος τοὺς παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον.

«Ἂν σκοτωθοῦν μεταξύ τους, σκεφτόταν, θὰ μπορέσω νὰ τοὺς ξεφύγω».

Μὰ ἡ ἐλπίδες τοῦ Φαβίου διεψεύσθησαν.

Ὁ Ἓλ Μεστίζο ἐπενέβη καὶ συγκράτησε τοὺς μεθυσμένους Ἰνδούς.

Μετὰ μιᾶς ὥρας δρόμον κατόπιν ἔφθασαν στὴν ὄχθη τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ. Ἐκεῖ μιὰ βάρκα ἦταν κρυμμένη ἀνάμεσα στὰ χαμόκλαδα.

Ὁ μιγὰς ἐμπιστεύθηκε τὸν Φάβιο στοὺς Ἰνδούς, φόρεσε στολὴ ὅμοια μὲ κείνη ποὺ φοροῦσαν οἱ ὑπηρέτες τοῦ Δὸν Αὐγουστίνου, μπῆκε στὴ βάρκα καὶ τράβηξε πρὸς τὴ Λίμνη τῶν Βονάσσων, ἔχοντας ἀπόφασι ν' ἁρπάξη τὴν ὡραία Ροζαρίτα.

***

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ὁ Βουαροζέ, ὁ Πέτες, ὁ Γουαϋφὲρ καὶ ἡ Φλογερὰ Ἀκτὶς ἑτοιμαζόντουσαν ἐπίσης νὰ τρέξουν καὶ νὰ βοηθήσουν τοὺς λευκοὺς ποὺ κινδύνευαν, ἐλευθερώνοντας συγχρόνως καὶ τὸν Φάβιον.

—Πρέπει νὰ τραβήξουμε πρὸς τὴ Λίμνη τῶν Βονάσσων, εἶπε ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς. Ἐκεῖ θὰ συναντήσουμε ὅλους τοὺς φίλους μας. Ἐκεῖ θὰ μᾶς περιμένη κι' ὁ Πέτρος Διάζ.

—Εἶσαι βέβαιος, ρώτησε ὁ Βουαροζέ, ὅτι οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ μιγάδες θἄρθουν στὸ μέρος αὐτό, μὲ κακοὺς σκοπούς;

—Ποτὲ ἡ Φλογερὰ Ἀκτὶς δὲν λέει ἀνακρίβειες, ἀπάντησε ὁ Ἰνδός. Οἱ πολεμισταί μου, τοὺς ὁποίους εἶχα σκορπίσει στὸ δάσος γιὰ νὰ κατασκοπεύουν τοὺς ἐχθρούς μας, μοῦ ἔφεραν καλὲς πληροφορίες. Στὴ Λίμνη τῶν Βονάσσων θὰ συγκεντρωθοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κακοῦρ-

γοι! Ἔχουν σκοπὸν ν' ἁρπάξουν τὴν ὡραία κόρη τοῦ Δὸν Αὐγουστίνου. Ἐκεῖ θἄρθη καὶ τὸ Μαῦρο Πουλὶ μὲ τοὺς πολεμιστάς του, οἱ μιγάδες, οἱ Ἀπάχηδες καὶ ὅλο τὸ σκυλολόϊ τῆς ζούγκλας.

—Τότε θὰ ἔχουμε σωστὸ πόλεμο! φώναξε ὁ Βουαροζέ.

Μιλῶντας ἔτσι, ἔφτασαν σ' ἕνα μέρος τοῦ Νησιοῦ τῶν Βουβάλων, ὅπου ἕνας Κομάγχης πολεμιστὴς φύλαγε τὴ βάρκα τῆς Φλογερᾶς Ἀκτίδος.

Μπῆκαν μέσα στὸ μονόξυλο κι' ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὸ ποτάμι.

Ὁ Ἰνδὸς πολεμιστὴς τραβοῦσε γρήγορα κουπί.

—Ὁ πολεμιστὴς αὐτός, εἶπε ἡ Φλογερὰ Ἀκτὶς στὸ Βουαροζέ, ἔπεσε στὰ χέρια τῶν μιγάδων, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ ξεφύγη.

—Τότε, φώναξε μὲ συγκίνησι ὁ γηραιὸς κυνηγός, θὰ εἶδε ἀσφαλῶς τὸν Φάβιο.

—Ναί, τὸν εἶδα, εἶπε ὁ Κομάγχης πολεμιστὴς καὶ ἔδωσε διάφορες πληροφορίες στὸ Βουαροζέ.

Πιὸ κάτω, στὸ ποτάμι, ἡ βάρκα πλησίασε στὴν ὄχθη καὶ πῆρε δυὸ ἀκόμα πολεμιστὰς τῆς Φλογερᾶς Ἀκτίδος, ποὺ περίμεναν ἐκεῖ κρυμμένοι ἀνάμεσα στὰ χαμόκλαδα.

—Τί νέα ἔχετε; ρώτησε τοὺς πολεμιστὰς ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς.

—Τὸ μέρος ποὺ βρισκόμαστε, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο. Διάφοροι Ἰνδοὶ Ἀπάχηδες περιφέρονται στὰ μέρη αὐτά.

—Ἂς μὴ χάνουμε καιρό, εἶπε ὁ Βουαροζέ. Ἂς τραβήξουμε τὸ δρόμο μας.

—Ναί, πρέπει νὰ φύγουμε τὸ γρηγορώτερο, ἀπάντησε ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς. Προηγουμένως ὅμως, ἂς ἀνάψουμε ἐδῶ μερικὲς φωτιές.

—Γιατί; ρώτησε ὁ Πέπες.

—Οἱ ἐχθροί μας, ἐξήγησε ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς, θὰ δοῦν τὶς φωτιές, θὰ νομίσουν πὼς ἔχουμε κατασκηνώσει στὸ μέρος αὐτὸ καὶ δὲν θὰ πλησιάσουν παρὰ κατάπιν πολλῆς ὥρας καὶ μὲ πολλὴ προφύλαξι. Ἔτσι, στὸ μεταξύ, θὰ μπορέσουμε ν' ἀπομακρυνθοῦμε μὲ τὴ βάρκα χωρὶς κανένα κίνδυνο.

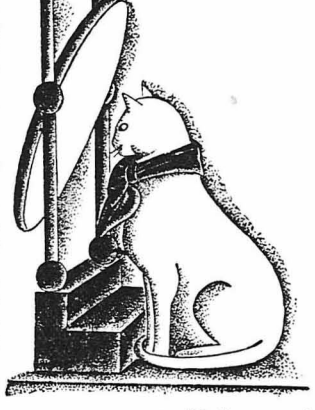

Ἡ σκέψις τῆς Φλογερᾶς Ἀκτίδος ἦταν πολὺ φρόνιμη. Ἀναψαν πράγματι δυὸ μεγάλες φωτιὲς στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ κι' ἑτοιμάσθηκαν νὰ φύγουν. Ἀξαφνα ὅμως, τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔφιπποι Ἰνδοὶ παρουσιάσθηκαν ἀπέναντί τους, στὸ βάθος τοῦ δάσους.

—Διάβολε, φώναξε ὁ Πέπες, εἶνε αὐτοὶ οἱ καταραμένοι Ἀπάχηδες!

—Γρήγορα στὴ βάρκα! εἶπε ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς.

Πήδησαν ὅλοι στὴ βάρκα καὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴν ὄχθη.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἕνας νέος τρομερὸς κίνδυνος παρουσιάστηκε μπροστά τους. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι, σ' ἕνα μέρος ποὺ τὸ ποτάμι ἐστένευε ἀρκετά, μιὰ πελώρια ἀρκοῦδα ἦταν ξαπλωμένη πάνω σ' ἕνα βράχο.

—Χίλιοι διαβόλοι! οὐρλιαξε ὁ Πέπες. Νὰ ποὺ βρισκόμαστε ἀνάμεσα σὲ δυὸ κινδύνους. Ἂν βγοῦμε στὴν ξηρά, θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν οἱ Ἀπάχηδες. Ἂν τραβήξουμε τὸ δρόμο μας στὸ ποτάμι, θὰ μᾶς ἐπιτεθῆ αὐτὴ ἡ διαβολαρκοῦδα. Τί θὰ γίνη λοιπόν;

—Ἁπλούστατα, θὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ δρόμο μας, ἀπάντησε ὁ Βουαροζέ.

—Ἂν τὸ ἐπιτρέπει ἡ ἀρκοῦδα, εἶπε ὁ Πέπες.

—Δὲν θὰ τῆς ζητήσουμε, βέβαια, τὴν ἄδεια νὰ περάσουμε.

—Κι' ἂν μᾶς ἐπιτεθῆ;

—Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὴ σκοτώσουμε.

—Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήση. Ἂς εἶμαστε ἕτοιμοι ὡστόσο. Κύτταξε: Τὸ θηρίο μᾶς μυρίστηκε κι' ἑτοιμάζεται νὰ μᾶς ρυχτῆ.

Πραγματικῶς, ἡ ἀρκοῦδα εἶδε τὴ βάρκα νὰ κατεβαίνη πρὸς τὸ μέρος της καὶ ἀνασηκώθηκε, ἕτοιμη νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τῶν ἐπιβατῶν.

—Ἑτοιμᾶστε τὰ τσεκούρια καὶ τὰ ὅπλα σας! φώναξε ὁ Βουαροζέ. Θὰ πυροβολήσουμε πρῶτα ἐναντίον τοῦ θηρίου κι' ἔπειτα, ἂν δὲν φύγη, θὰ τὸ χτυπήσουμε μὲ τὰ τσεκούρια.

Μιὰ-δυὸ κουπιὲς ἀκόμη καὶ ἡ βάρκα ἔφτασε πλάϊ στὸ θηρίο.

Ἡ ἀρκοῦδα ἄφησε ἕναν ἄγριο βρυχηθμὸ καὶ ρίχτηκε ἐναντίον τους μὲ λύσσα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἐ κ ε ί ν η.—Μ' ἀγαπᾶς μέχρι θανάτου;

Ἐ κ ε ῖ ν ο ς.—Σοῦ τ' ὁρκίζομαι, ἀγάπη μου. Ὅταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δ υ ό μας πεθάνει, ἐ γ ὼ θὰ πάω νὰ κλευστῶ μακρυὰ ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο!...

***

Ὁ π ο ι η τ ή ς. — Ὤ! κυρία Γραμματικάδου... Ρωτῆστε τὸ γυιό σας νὰ σᾶς πῆ. Χθὲς τὸ βράδυ τοῦ διάβασα στὸ καφενεῖο ἕνα νέο τετράπρακτο δρᾶμα μου.

Ἡ κ υ ρ ί α.—Καλὰ νὰ πάθη τὸ τρελλάταιδο. Νὰ μάθη ἄλλη φορὰ νὰ μὴ βγαίνη νύχτα ἔξω.

***

Ἡ ἀπαρηγόρητη χήρα στὴ μοδίστρα της:

—Ἄχ!... Τέτοιο πρᾶγμα δὲν ἐλπιζα νὰ μοῦ τὸ κάμη ὁ Γιώργης, νὰ μοῦ πεθάνη... ἀφοῦ ἤξερε πὼς δὲν μοῦ πηγαίνουν τὰ μαῦρα!...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ στοίχημα τῆς ἐργάτιδος. Ἀπεργία γιὰ ἕνα... φίλημα. Ὁ αὐστηρὸς ἐργοστασιάρχης. Ὁ τρυφερὸς ἐπιστάτης καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν ἐργατριῶν. Ὁ ἀδέξιος ἀντικαταστάτης του ποὺ γίνεται ἀφορμὴ ἀπεργίας, κλπ. κλπ.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, σ' ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο βαμβακιοῦ τοῦ Λαγκασάϊρ στὴν Ἀγγλία, κηρύχτηκε ἀπεργία ἐξ ἀφορμῆς... ἑνὸς φιλήματος. Μιὰ νέα καὶ ὡραία ἐργάτρια εἶχε στοιχηματίσει μὲ μερικὲς φίλες της ὅτι θὰ φιλοῦσε «στ' ἀστεῖα» τὸν προϊστάμενό τους τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τύχαινε νὰ περάση ἀπὸ μπροστά της, κάνοντας τὴ συνηθισμένη του ἐπιθεώρησι τοῦ ἐργοστασίου. Ἡ φίλες της δέχτηκαν τὸ στοίχημα κι' ἔτσι τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης μέρας, ὅταν ὁ ἐργοστασιάρχης ἐπέρασε ἀπὸ τὴν αὔθουσα ὅπου ἐργαζόταν ἡ νεαρὰ ἐργάτρια, δέχτηκε ξαφνικὰ τὴν ἐπίθεσί της. Φαντάζεστε τὸ κακὸ καὶ τὸ πανδαιμόνιο ποὺ ἐπακολούθησε...

Καὶ ἡ νεαρὰ ἐργάτρια μὲν ἐκέρδισε ἔτσι τὸ στοίχημά της. Ὁ ἐργοστασιάρχης ὅμως, ποὺ ἦταν καὶ παντρεμένος, δὲν ἐνοιῶσε νὰ πάρη τὸ ζήτημα στ' ἀστεῖα. Σκέφτηκε λοιπὸν πὼς ἂν δὲν τιμωροῦσε παραδειγματικὰ τὴ δράστιδα, θὰ παρέλυε ἡ πειθαρχία τοῦ προσωπικοῦ του. Καί, χωρὶς πολλὲς κουβέντες, ἀντὶ νὰ τὴν εὐχαριστήση γιὰ τὸ φιλί της, τὴν ἐκάλεσε καὶ... τῆς ἐκοινοποίησε τὴν ἀπόλυσί της.

Ὅταν ἡ ἄλλες συνάδελφοί της τὸ ἔμαθαν αὐτό, ἔκαναν ἕνα διάβημα στὸν προϊστάμενό τους γιὰ νὰ τὴν συγχωρήση. Αὐτὸς ὅμως ἦταν ἀνένδοτος. Τότε ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ ἐργοστασίου ἐκήρυξε ἀπεργία!...

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὅμως, ὁ ἐργοστασιάρχης ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψη στὴν ἀξίωσι τῶν ἐργατῶν του: Ἐδήλωσε ὅτι δεχόταν νὰ ξαναπροσλάβη στὴ δουλειά του τὴ νέα ποὺ τὸν εἶχε φιλήσει. Κι' ἔτσι ἡ πρωτότυπη αὐτὴ ἀπεργία ἔλαβε τέλος.

***

Νὰ τώρα καὶ μιὰ ἄλλη γυναικεία ἀπεργία ποὺ θυμίζει κάπως... τὴ «Λυσιστράτη» τοῦ Ἀριστοφάνους:

Στὸ Γιορκσάϊρ τῆς Ἀγγλίας λειτουργοῦσε, μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο ὑποδηματοποιΐας, στὸ ὁποῖον ἐργαζόντουσαν κυρίως κορίτσια. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ ἐργοστασίου αὐτοῦ ἦταν ἕνας νέος κομψός, λεπτὸς στοὺς τρόπους καὶ λίγο... ἐρωτομανής. Στὶς νεαρὲς ἐργάτριες φερόταν μὲ μεγάλη εὐγένεια, τὶς περιποιόταν ὅπως μποροῦσε, καὶ μόλις τοῦ παρουσιαζόταν εὐκαιρία φλερτάριζε μαζύ τους.

Ἀλλὰ κι' αὐτές, φυσικά, ἦταν ἐνθουσιασμένες μὲ τὸν αἰσθηματία ἐπιστάτη τους καὶ μὲ τὰ γλυκόλογα ποὺ τοὺς ψιθύριζε κάθε τόσο.

Ἡ δουλειὰ ἔβγαινε ἔτσι «ρολόϊ» καὶ τὸ ἐργοστάσιο ἐπήγαινε θαυμάσια, ὅταν, τὸ 1911, συνέβη κάτι ποὺ ἀναστάτωσε τὸ γυναικεῖο προσωπικὸ τοῦ ἐργοστασίου. Ἐκάλεσαν στὸ στρατὸ τὴν ἡλικία τοῦ νεαροῦ ἐπιστάτη, ὁ ὁποῖος ἀναγκάστηκε ἔτσι νὰ ἐγκαταλείψη τὴ θέσι του. Ὁ ἐργοστασιάρχης τὸν ἀντικατέστησε, φυσικά, μ' ἕναν ἄλλον, ὁ ὁποῖος ὅμως, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἂν καὶ ἐφέρετο πολὺ εὐγενικὰ πρὸς τὶς νεαρὲς ὑφιστάμενές του, δὲν τοὺς ἔδειχνε ὡστόσο τὴν ἴδια τρυφερότητα μὲ ὅση τὶς περιέβαλλε ὁ προκάτοχός του. Αὐτὸ ὅμως κακοφάνηκε στὶς ἐργάτριες. Καί, χωρὶς νὰ χάσουν καιρό.... ἐκήρυξαν ἀπεργία.

Οἱ διευθυνταὶ τοῦ ἐργοστασίου, ἀφοῦ εἶδαν πὼς δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν διαφορετικά, ἀναγκάστηκαν νὰ διώξουν τὸν ἀδέξιο ἐπιστάτη καὶ νὰ προσλάβουν κάποιον ἄλλον. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ πάθημα τοῦ προκατόχου του χρησίμευσε γιὰ μάθημα στὸν νέον αὐτὸν ἐπιστάτη, γιατὶ ἡ τρυφερὲς προστατευόμενές του δὲν ἔδειξαν πειὰ καμμιὰ διάθεσι ἀπεργίας...

***

Σ' ἕνα ἄλλο ἀγγλικὸ ἐργοστάσιο, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, κηρύχτηκε μιὰ ἀπεργία γιὰ λόγους ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρους. Ἦταν καλοκαίρι. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου διέταξε ν' ἀνοίξουν τὰ ἐπάνω φύλλα τῶν παραθύρων γιὰ νὰ δροσίζωνται ἡ ἐργάτριες —γιατὶ καὶ τοῦ ἐργοστασίου αὐτοῦ τὸ προσωπικὸ ἀποτελεῖτο κυρίως ἀπὸ κορίτσια. Ἡ ἐργάτριες ὅμως εἶχαν ἀντίθετη γνώμη: προτιμοῦσαν νὰ μένουν ἀνοιχτὰ τὰ κάτω φύλλα, γιὰ νὰ... μποροῦν νὰ ρίχνουν καὶ καμμιὰ ματιὰ στὸ δρόμο ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό. Ὁ διευθυντὴς ἐπέμενε στὴν ἄποψί του ἡ ἐργάτριες, πεισματάρες κι' αὐτὲς σὰν γυναῖκες ποὺ ἦσαν, ἐπέμειναν στὴ δική τους. Στὸ τέλος ἐκήρυξαν ἀπεργία καὶ κέρδισαν τὸ ζήτημά τους!

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ἂν πῶ τὸ παράτονό μου, λέω τὴν ποιητή μου.

—Ἀπ' ὅθε ἐλπίζαμε βροχή, μᾶς ἔπεσε χαλάζι.

—Μὲ τὰ μουστάκια μάστορας καὶ μὲ τὰ γένεια κάλφας.

Ἀπὸ διαόλου αὐλὴ μήτε ρίφι, μήτε ἀρνί.

—Μιὰ ποὺ γεράσει τὸ δεντρί, ξεράδια δὲν τοῦ λείπουν.